

deres Landsprodukter. At andre tilegne sig saadanne Produkter, kaldes vel literært Tyveri, men det er kun en Talemaade, thi der kan i Virkeligheden ikke efter en retlig Bedømmelse siges at foreligge et Tyveri i slige Tilfælde. Den her omhandlede Sag maa ses fra og afgøres efter andre Synspunkter end den juridiske Ejendomsrets. Herpaa skal jeg dog ikke komme dybere ind, da denne Side af Sagen er bleven tilstrækkelig drøftet i foregaaende Samlinger.

Jeg skønner ikke, at der, siden dette Lovforslag forelaa her sidst, er foregaaet noget, som egentlig kan begrunde en Forandring af det Standpunkt, hvorpaa man tidligere stod. Den ærede sidste Taler hentydede adskillige Gange til Provinsredaktørerne og Provinspressen. Vi kende jo godt fra tidligere Samlinger Paastanden om, at Hensynet til Provinsredaktørerne og Provinsbladene skulde spille en væsentlig Rolle ved denne Sags Behandling; men den Paa- stand er altid bleven bestemt tilbagevist, og naar man nu mener, at Stillingen maa være en ganske anden, fordi Provinsredaktørerne paa et Møde have ladet afstemme over Sagen, og et Flertal af dem erklæret sig for Tilslutning til Berner-Konventionen, — saa tror jeg, at man tager meget fejl. Stillingen er den samme nu som før. De Betænkkeligheder, man har haft tidligere, have ikke været begrundede i noget Hensyn til Provinsredaktørerne, men i Hensynet til det almindelige Samfunds Bedste. At Norge siden i Fjor har tiltraadt Berner-Unionen, maa der naturligvis tillægges Betydning, men det vil formentlig dog ingen afgørende Betydning kunne have. Thi om man end fra den kjøbenhavnske Boghandlerverdens Side maatte ønske, Danmark fulgte Norges Eksempel, kan dette dog ikke være afgørende for os, der skulde varetage det hele Samfunds Tarv. Den højtærede Minister ytrede, da han forleden forelagde dette Lovforslag for os, at det nu, da Norge havde tiltraadt Berner-Unionen, vil blive i høj Grad uheldigt for os at blive staaende udenfor. Denne Frygt nærer jeg ikke; men jeg har for min Del intet imod, at man stræber efter, at vort Land maa tiltræde Berner-Konventionen, naar blot vigtige Interesser for det selv ikke derved tilfidesættes. Jeg er betænkelig ved adskillige Punkter i det foreliggende Forslag, og jeg vil henstille til den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg, naar Sagen nu tages op paa ny, at overveje, om det ikke var muligt at faa disse Betænkkeligheder fjernede. Naar man hidtil særlig har fremdraget 3dje og 4de Stykke i § 4, som Lovforslagets mest betæn-

kelige Bestemmelser, idet disse Bestemmelser formentlig ville forbyde Oversættelser fra fremmed Litteratur, saa vil jeg dertil bemærke, at jeg ingen Sunde har lagt nogen overdreven Vægt paa disse Punkter. Jeg ser ingen Ulykke for vort Land i, at man faar færre Oversættelser fra Udlandet; jeg tror, det kan have sin gode Side, at vi leve noget mere paa vor egen nationale Litteratur. Min Hovedbetænklighed grunder sig altsaa slet ikke paa Lovforslagets § 4, 3dje og 4de Stykke, men paa et Par andre Bestemmelser i Loven. Jeg har tidligere nævnt det ene Punkt, som jeg finder særlig betænkeligt; det er § 15, saaledes: „Som Krænkelse af Forfatterretten anses heller ikke Aftryk i Aviser eller Tidsskrifter af enkelte Artikler eller Meddelelser i andre Aviser eller Tidsskrifter. Dog gælder dette ikke om Arbejder af videnskabeligt eller digterisk Indhold, ved hvilke der er taget Forbehold mod Eftertryk“. Dette sidste Punktum: „Dog gælder dette ikke om Arbejder af videnskabeligt eller digterisk Indhold, ved hvilke der er taget Forbehold mod Eftertryk“, er en væsentlig Forandring fra hvad der nu er gældende Ret her i Landet, og naar denne Bestemmelse vinder Lovkraft, saa betyder det, at man i Pressen kan afskæres fra at gengive — selv med Angivelse af Kilde — en hel Mængde Meddelelser og Efterretninger, som ere af megen Betydning for den almene Viden og Oplysning. Og Bestemmelsen vil, saaledes som den foreligger, komme til at øve sin store Virkning saa vel i Forholdet mellem de indenlandske Blade og Tidsskrifter indbyrdes som i Forholdet mellem den danske periodiske Litteratur og Udlandets ditto. For enhver, der har haft Vejlyshed til at følge med paa dette Omraade, vil det være en Kendsgerning, at der ad denne Vej stadig tilføres det danske Landskiv en ret betydelig Mængde Næringsstof i Form af Meddelelser og Efterretninger af forskelligt Indhold, som hidrage til at udvikle den almindelige Viden og Oplysning. Denne Tilførsel kan blive slappet i meget høj Grad ved de Bestemmelser, her ere foreslaede. Ogsaa for Forholdet mellem danske Blade og Tidsskrifter indbyrdes kan Lovslaget faa en saare uheldig Betydning. Naar t. Eks. et af vore videnskabelige Tidsskrifter bringer en eller anden Afhandling, hvis Indhold kunde fortjene at blive kendt i videre Kredse, saa vil der ved Hjælp af Lovslaget kunne lægges Hindring i Vejen herfor, idet der i Tidsskriftet er taget Forbehold mod Gengivelser. At forforte eller omarbejde det meddelte vil intet nytte ifølge dette Lovforslags § 13. Jeg ser imidlertid ikke, at det er nødvendigt, at § 15 i Lovslaget ved-